

ARZA ETA LAPURRAK.

Arza dantzan jarriyaz
zerbait diru biltzen,
erriz erri zan bere
jabea ibiltzen;
eta bein zijoala
batetik bestera,
gabaz allegaturik
baserri batera,
gau artarako zuben
tokiya eskatu,
eta nola etzien
eskerik ukatu,
sartu zan barrenera
bere arzarekiñ,
bañan kontubak ziran
ondoren onekiñ:
jarri ziran pentsatzen
beraren tokiyaz,
gau ortan etzateko
bear zuben oyaz;
eta ez idukirik
leku egokirik,
echean arzarentzat
moduko tokirik,
zerriya kendurikan
zegon tokitikan,
an sartu zuten guri
egin zezan lo an;
eta gabaz lo bete
betian zegola,
nonbaitetik portunak
emanikan ala,
lapur bi ziran eche
aretara sartu,

nai zutekenak ango
 zerriya lapurtu;
 eta ustez joanikan
 bere lo tokira,
 ziran an zegolako
 sartu biyak eira;
 eta batek zakarki
 esnatu etzezan,
 zion gilbor berean
 igurziyaz esan:
 —zer pocholoa zauden
 adiskide ona,
 ez dirurizu zuk, maiz
 goseak egona;—
 eta ura esanaz
 soka lepotikan
 jartzen ari zirala,
 arzak, lotatikan
 jaikirik, eldu zien
 zarpakin biyari;
 eta otsegiñikan
 echeko jaunari,
 entregatu ziozkan
 aiskide bi onak,
 pasaportetik gabe
 zebiltzan gizonak.

. . . . .
 Esaera zarretan
 begira dezagun,
 guk ere bide charrik
 artu ez dezagun;
 ez ille eske sartu
 iñoren tokira,
 ezpadegu nai andik
 muskildurik jira.

RAMON ARTOLA.